

REMITIT

CARTA OBERTA

A n'en Pere d'Aragó.

Molt distingit Senyor:

Ab la curiositat natural ab que tothom s'entera de las novetats que's presenten, y ab l'alegria que sentí cuan me digueren que en nostra prehuada vila apereixeria un periodich semanal ahont els esparons de literatura que ixen de Granollers tindrian al seu orguen, vareig fullejar el primer nombre que sortí, gaudintme molt lo programa que en segona plana estampava.

Mes al arribar á la quarta plana llegeixo una historia d'actualitat que V. firma, (com podria firmar-la un cuansevol) pero que devan de la evidència V falseja, prenent la nota que li convé y deixant la que l'estorva.

Esplica V que varis membres de una societat recreativa, se reuniren en un palco de la societat y comensaren a jugar a cartas, enssenyens en la sala s'hi celebrava una festa, y com el Vispresident sospengué aquestos socis que faltavan al reglament; aquet es l'argument del escrit de V.

Comenso a ferli notar que V. de aquestos socis ne califica molt indicnament a quatre d'ells, ab calificatius tan baixos con a un d'ells dirli que sa bona carrera es tirar el carretó, y als altres dos jugar ab los oficis que tenen com si el treball mentres sia honrat rebaixés a ningú.

L'immensa majoria dels que integren aquella societat tots havem de treballar igual que V.; y el valdres de medis tan impropis d'un polemiste com aquestos es posarse a la ratlle dels cobarts.

Els socis en cuestió eren nou, ¿com es que V. es caragira de quatre solsament? Además, anoti en cartera que dos dels que vol ridiculisar no hi eren al joch. Ans que tot jòh Pere d'Aragó! digui la veritat sigui imparcial puig si ho te d'esser tota persona, molt mes un periodiste encar que ho sigui de *El Narro*.

Además, si V. repasa el reglament veurá en un article, que no's pot espulsá a cap soci, sens abans haverlo amonestat al menys dues vegades, y donar-

li dret de esposar sos descárrechs, y en lo cas que ens ocupa no's complí cap d'aquestos requisits.

Pe'l be de V. y bon exit del de *El Narro*, li demano que en lloch de fum dongui llum, en lloch de esgarriar y distanciar las voluntats las acobli; sobradament es compren quin es el móvil que a V. el determina y guia la ma al escriure les manifestacions que fa en *El Narro*, no es, l'interés pe'l reglament y de puresa, es parlan clá y catalá el caciquisme y esclucivisme de societat.

Aprofitant la present coasió, te a gran preu y estima saludar a n'en Pere d'Aragó.

Son servidor y amich sempre afcm.

F. COMA.

LO MELÓ

(DE HERDER Y LIEBESKIN)

Un sultá qui, com acostumen los reys orientals, anava á cassera, se'n emportá per companyia, á una part de son exèrcit.

Donant una volta pels encontorns destinats á la cassera, trobá á un pagés qui, sota d'un arbre, s'arrencava'ls cabells y's queixava amargament.

Lo sultá li preguntá: ¿Per qué ploras?

—Senyor, contestá'l pagés, tenia un meló qu'era l'objecte dels meus afanys. Tota la meua riquesa consistia en açó. Esperava trauren molts diners pera poguer mantenir á mon estimat fillet. Pero ara, un dels vostres oficials me acaba de matar aquesta esperança: m'ha robat lo meló.

—No't desesperis, li digué'l sultá, tornarás á possehir lo que't perteneix.

Després cridá'l sultá á un de sos acompanyants y li va dir: Tinch ganas de menjar meló. Costi lo que costi mira si are m'en trobas un.

Aquest se'n aná al oficial que tenia'l meló y li parlá aixís: Tu seras feliç si'l meló que possehexes lo presentas al sultá. Li han vingut games de menjarne y en tota aquesta encontrada no se'n troba ni un per medicina. Sols tu pots satisfer los desitgs de nostre amo y senyor.

L'oficial no tingué mandra. Agafá'l meló y corrents l'aná á presentar al sultá.